

SZENTESÉs VIDÉKE

VEGYES TARTALMU LAP

<p>Megjelen vasárnap és csütörtökön reggel. Előfizetési ár egy negyedévre 1 frt 25 kr., félévre 2 frt 50 kr.</p>	<p>Szerkesztőség és kiadóhivatal: I. tized 265. szám, óv. Fried Józsefné urnó házában, hová a kéziratok címzendők.</p>	<p>Hirdetéseket és nyitlteri közleményeket a kiadóhivatal mérsékelt árjegyzék szerint számít.</p>
---	--	---

A jövő iparosai.

Szentes, 1890. augusztus 21.

Mikor e sorok megjelennek, már megnyit a szentesi iparos ifjak képző- és segélyegyletének 10 éves fennállása ünnepére rendezett munkakiállítás, elhangzott az ünnepi megnyitó beszéd, a bíráló bizottság befejezte működését, sőt már a látogató közönség is javarészt megtekintette a munka ifjainak törekvéséről, előmeneteléről tanúskodó kézműveket s így valamennyire elült már a lelkesedés leve is, mely az ily kiállítások rendezését kísérni szokta.

Örülünk, hogy így van, örülünk, hogy cikkünk megjelenése már, hogy úgy mondjuk, ünnep utánra esik, mert így talán elfogulatlanabb elbírálásban fog részesülni az érdekeltek részéről amit elmondandók vagyunk, s aminek elmondásától különben sem riaszthatna bennünket vissza semmi tekintet, még az sem, ha félreismertettünk, mert megvagyunk győződve arról, hogy helyi iparunknak és ezzel úgy az önálló iparosoknak valamint az iparossegédeknek is nem émiyogós dicsimussokkal, hanem azzal tesszük a legjobb szolgálatot, ha nézetünket, tapasztalatainkat elfogulatlanul, leplezetlenül mondjuk el a már megnyit kiállításról.

Hogy mindjárt elől kezdjük: ez a kiállítás, kicsinyben, a leghívebb képe városunknak.

Ahogy itt a közöny öl meg minden jobb törekvést, úgy nyilvánult ez a közöny iparos ifjaink tulnyomó részénél is.

Több mint kétszáz iparos ifjú közül alig 80-ban volt annyi ambíció, hogy keze munkájával a kiállításban részt vegyen és e nyolcvan közül is a tulnyomó részt bizonyára nem az ambíció sarkalta, amint ezt az általuk kiállított tárgyak szomorúan igazolják.

Ehez képest aztán a kiállítás — *számbelileg* — vajmi fogyatékos. Az oly számos iparos által üzött asztalosipar például 3 darabban van képviselve, az esztergályosipar egygyel sem, a kosárfonóipar *egy kiállítótól* 3 drbval; a kácsi ipar szintén egy kiállítóval szerepel és így tovább a szíjgyártó, kárpitós, kovács és lakatos ipar, mintha mindez iparágak nálunk alig egy-egy műhelylyel volnának képviselve és ez az egy műhely is csak nyomorúságosan tengődnek, de zöld ágra vergődni képtelen volna.

Csupán a bőr- és szabóiparosoztály az, mely nevesebb számban van képviselve, amint hogy különben is mindenkor azt tapasztaljuk, hogy e két

iparíró osztály bir legtöbb érdekekkel az iparosok igaz érdekei iránt.

Valóban rosszul esik, ezt így leplezetlenül megirunk s ha a kiállítás meddő voltát tekintjük, szinte kétségbe kell esnünk a jövő iparosaink sorsa fölött.

Mert végre is sajátos, elszomorító jelenség az, hogy az iparos ifjúság, azok, kik hivatva vannak a kisipar legközelebbi jövő nemzedékét képviselni, oly kevés érdekekkel bírnak saját anyagi és erkölcsi javuk iránt. Hiszen ha már ambíció nem sarkalja őket egy ily kiállításban való részvételre: azt anyagi érdekek diktálhatná nekik, mert felgondolhatnák, hogy helyváltoztatásnál gyorsabban fog mindenkor új állomáshoz jutni és mindenesetre jobb fizetésben is részesül az olyan segéd, ki egy munkakiállításban résztvevő, magának valamelyes elismerő okmányt szerzett, mint az, aki képességét munkakönyvében kívül mivel sem képes igazolni.

Kutatva az okokat, melyek különben e kiállítás meddő voltát sokban elősegítették, a már említett általános közönyön kívül hibáztatnunk kell a mestereket, az önálló iparosokat is, mert nekik kötelességük lett volna, ifjú munkásaikat fokozott tevékenységre sarkalni, ambíciójukat felkelteni és még a rendszer napi munkaidő keretében is időt engedni arra, hogy a kiállításra kellőképen készüljenek.

De oka a meddőségnek az idő rövidsége is. Az iparosgégéd nem szabad ura a maga idejének. Kötelezettségei vannak munkaadója iránt s így jóformán csak estét áldozhatja arra, hogy egy ily kiállításra elkészülhessen. Ha munkaadója a kötelezett munkaidőn belől ad is neki időt, az nem lehet annyi, hogy — saját szabad idejével együtt bár — kifussa a kiállításra szánt kézműveknek gondos elkészítését akkor, mikor alig két hónap fekszik a kezdeményezés és megvalósulás közt.

Mindezek oly enyhítő körülmények, melyek iparos-ifjaink tulnyomó részének tartózkodását ha nem indokolják is teljesen, de mindenesetre nagyban kimentik.

S épp ezért, amidőn fentebb elmondtuk rosszaló nézetünket — az enyhítő körülmények tekintetbevételevel lehetetlen elismerésünket megvonni a kiállítóktól, kik e rövid idő alatt is egyes olyan kézműveket állítottak ki, melyek bármely nagy és nevesebb kiállításban is méltán foglalhatnának helyet.

Az a kevés, ami ki van állítva, iparunk fejlettségére, kézműves ifjúságunk izlésének tökéletesbülésére és a kiállítók ügyességén kívül szorgalmukra

vall, ami viszont azt igazolja, hogy józan életmódot folytatnak és üres idejüket kész örömmel áldozzák, közsmai dorbézolás helyett az erkölcsnemesítő szorgalmi munkának.

Igy, ahogy ez a kiállítás létrejött, ha nem is nyújtja teljes képét iparos ifjúságunk munkaképességének, de mindenesetre öröndetes jelensége az előretörekvésnek, a tökéletesbülés után való nemes vágyakozásnak s a kivitt vagy részvétlenséget illető gáncs mellett lehetetlen elzárkózni az elismeréstől, lehetetlen örömmel nem üdvözölnünk a résztvevőket, de főleg a rendezést kezdeményező elnököt, ki ily rövid idő alatt is megmutatta, hogy törhetlen akarattal sokat keresztül lehet vinni.

Az út ezzel meg van törve.

Egy kicsiny mustármag csupán e kiállítás, egy kis ellesztő kovász, de amelyből a jövőben iparunkra bő áldás hárulhat, ha maguk iparosaink nem lankadnak el, nem fáradnak bele, hogy ez a kis elhittet mag terebélyes, enyhető árnyékos fáva izmosodjék s az a kis kovász erjedésben maradjon, mind magasabb-magasabbra dagasztván az általánosabb érdeklődést úgy az önálló iparosok, mint az iparosifjúság kebelében.

Mint ilyent, mint az első szerény lépést a tökéletesbülés, a nagyobb, nevesebb alkotások felé, örömmel üdvözölnék a bátor úttörőket és melegen ajánljuk a kiállítás megtekintését nemcsak a nagyközönségnek, hanem főleg az iparos ifjak azon részének, kik kézimunkájukat be nem mutatták.

A közönség csak kötelességét teljesíti, ha a kiállítás látogatásával annak erkölcsi és anyagi sikerét biztosítja és elismerésével adóz az úttörőknek, az ifjúság megnevezett része meg talán tette buzdul a jövőben a jó példán.

Pedig nálunk mindegyre fölöttébb nagy szükség van.

— Iparos ifjak munkakiállítása

A szentesi iparos ifjak képző- és segélyző együletének 10 éves fennállása ünnepélyére rendezett munkakiállítás f. hó 20-án d. e. 10 órakor nyitott meg ünnepélyesen, nagy számú érdeklődő és ünneplő közönség részvéte mellett.

Valóban, a szentesi iparos ifjúság szében és magához méltóbban, a legelső magyar király, Szent István névünnepe nem ühette volna meg, mint a hogy azt jelen alkalommal tette, kiállítás a nagy publikum gyönyörködtetésére iparban való előhaladásának kézzel fogható bizonyítékát s kilépve a verseny küzdterére, hogy elnyerhesse az első pályabért.

